Ч. 20. Четвер 26 січня (8 лютого) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Нова фаза в угорскій кризї.

Стоїмо перед новим важним фактом: Переговори межи угорскою коалїциєю а Короною розбили ся. Коли ґр. Андраші вернув оногди по авдиенциї у Цісаря до готелю, сказав там журналістам, котрі на него ждали: Єго Величество не згодив ся на предложеня коалїциї, а віденьскі ґазети доносять ще, що ґр. Андраші по авдиенциї пішов до кабінетної канцеляриї, де єму дали письмо слїдуючого короткого змісту: „Єго Величество не може приняти предложень коалїциї, бо они не відповідають єго становищу“. Рівночасно доносять, що Архікн. Франц Фердинанд був оногди о пів до 3 год. у міністра справ заграничних ґр. Голуховского і конферував з ним три чверти години.

Ґр. Андраші вернувши до Будапешту, не чекав вже конференциї комітету коалїциї, лиш оголосив весь материял що до переговорів з Короною, з котрого можна вже ясно видїти, о що розходило ся. Коли ґр. Андраші тамтого тиждня вернув був з Відня до Будапешту, привіз з собою слїдуюче послание Корони:

1) Коалїция перейме на себе правлїнє. — 2) Жадані в справі войска реформи входять в житє на основі предложень комітету девятьох, взглядно будуть переведені. — 3) Коалїция прийме нїмецку угоду торговельну, бо Цісар що до переведеня сеї угоди дав приреченє. — 4) На поли внутрішних справ має правительство свобідну руку.

Таке було королївске послание, над котрим комітет коалїциї радив через три днї і взагалї були всї за тим, щоби сего послания не відкидати, лиш відповісти на него своїми предложенями. Тоті предложеня зі сторони коалїциї, які ґр. Андраші привіз з собою до Відня, були слїдуючі:

1) Коалїция перейме на себе правлїнє. — 2) Коалїция стоїть при змісті адреси палати послів. Король вишле на основі умови з правительством рескрипт яко відповідь на ту адресу до парляменту. — 3) Коли Король і коалїция бажають мира, о чім не можна сумнївати ся, то правительство мусить бути в спроможности виказати ся здобутками, щоби нарід успокоїти. Длятого коалїция приймає нїмецку угоду торговельну, але яко самостійна держава і заключає єї на основі самостійної тарифи митової, а з Австриєю має бути заключена угода на основі свобідної торговлї. — 4) Нове правительство закінчить зараз реґуляцию валюти і установить самостійний угорский банк національний.

5) В справах войскових предкладає комітет коалїциї що слїдує: Комітет може собі нерішимість Короля що до сповненя національних жадань лиш тим пояснити, що Король сумнїває ся о тім, мов би то була воля народу, котра тоті жаданя войскові ставить. З конституцийного становища можна то понимати яко причину відмовного поступованя Корони. Управляючий комітет предкладає длятого, щоби войскові жаданя аж до нового рішеня народу полишити незалагоджені, але аж до того часу має позістати незалагоджений всякий розвій войска, а поки що має бути забезпечений лиш нормальний континґент рекрутів і буджет войсковий. В цїли приготовленя рішеня народу возьме ся коалїция зараз до реформи виборчої на широкій основі; скоро то стане ся, будуть розписані нові вибори. Бо коли не сумнів о тім, що воля народу поставила ті жаданя, єсть причиною відмовного становища Короля, то тота причина може лиш в тім лежати, що Король на сїм поли не признає права народу, що означало би неповну державність і безголовну конституцийність — понятє, на котре коалїция, хоч би

---

2)

На Кавказї.

Після дра Вірта, дра Райна і др.

зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Хто щасливо перебув ревізию, ставить ся чим скорше під двері жандармскої канцеляриї, щоби відобрати свій паспорт. Коло дверий стоїть жандарм а коло него громада подорожних. Хтось з нетерпеливих просить жандарма, щоби винїс єму єго паспорт, а жандарм відзиває ся на то: „Как ваша фамелїя?“ Се питанє треба розуміти; оно значить не лиш: „Як вам на імя?“ але ще й: Заплати, небоже, то дістанеш скорше! Досьвідні люди розуміють се питанє і зараз при просьбі доручають жандармови 20 або 30 копійок, а він зникає в дверех і за хвильку виносить жаданий паспорт. Прочі мусять ждати, аж вийде иньший жандарм з канцеляриї з цїлою купою паспортів, котрий відчитуючи „фамелїю“, віддає їх кождому. Кому не пильно, той може тодї піти ще до буфету і там покріпити ся бодай склянкою чаю.

Як чиновники при ревізиї, так жандарми при паспортах „працюють“ до спілки, а в який спосіб, се побачимо із слїдуючого приміру: Давнїйшими часами було в Росиї право, що кождий, хто за паспортом перебував в Росиї, коли хотів виїхати за границю, мусів мати на своїм паспортї не лиш потверджене станового пристава (поліцийного урядника повітового), що на єго виїзд нема ніякої перешкоди, але ще й налїпити на паспортї на граници марку за 60 копійок. Річ ясна, що коли хтось виїде за границю, то там нїхто не буде контролювати, чи на паспортї приклиєна росийска марка чи нї. Се розуміли й жандарми та й користали з того. Отже приїзджу на границю і віддаю жандармови паспорт для потвердженя, що виїзджаю за границю. Жандарм відносить відобрані паспорти до канцеляриї, а ми ждемо на них коло дверий. По якімсь часї виносить жандарм паспорти і віддає їх, лиш мого ще нема. Всї вже вернули до поїзду, лиш я ще жду нетерпеливо, аж наконець набравши відваги, входжу до канцеляриї.

В канцеляриї за довгим столом сидять 4 жандарми. Я звертаю ся до найблизшого і прошу о мій паспорт. — Как ваша фамелїя? — Так і так. — Вам нада (треба) уплатїть марочку. — Сколько? — Шеєдесять капейок. — Харашо! Вот вам! — і плачу. Жандарм висуває шуфляду від стола, виймає паспорт і перевертає картки, а я тимчасом глянув крізь вікно на перон, чи не замикають вже ваґонів. Коли обернув ся знов до жандармів, виджу, як перший жандарм подає мій паспорт другому, другий третому, третий четвертому а сей послїдний отворив єго і прочитав в голос: Ґаспадін Н. Н.! — Здєсь! — кажу; відбираю свій пашпорт, ховаю до кишенї і біжу чим скорше до поїзду, бо там вже замикають ваґони.

А треба знати, що в Росиї перед самим виїздом за кордон замикають на таможнї всї ваґони в поїздї і відбуває ся ревізия паспортів. Я сів на своє місце і жду. За хвильку входить капітан з тим самим жандармом, що взяв від мене 60 копійок на марку. Підчас коли капітан ревідував другі паспорти, я виймив свій і дивлю ся — а тут нема марки. Капітан приступає до мене. Я віддаю свій паспорт і кажу: Пріказалї уплатїть марочку а марочки не пріклеїлї. — Жандарм, що стояв за капітаном, почервонів ся на то як бурак, але капітан не чув моїх слів; замкнув мій паспорт і віддав менї єго назад. Так повандрувало моїх шісдесять копійок замість до казни (державної каси) до кишенї жандармів.

Гірше буває, коли на когось впаде якесь оправдане або й неоправдане підозрінє, як ось приключило ся торік одному Німцеви, що віз з собою 14 ковнїриків і слухавку для якогось глухого свояка в Росиї. Він так розповідає про свою пригоду на граници:

Виробивши собі перепустку до Росиї на 28 днів (на короткий час можна замість паспорта взяти лиш перепустку до Росиї), казав я завести ся через кордон на таможню. Чиновника, що переводив ревізию, видко, болїли зуби, бо єго запухле з одного боку лице було вкрите брудною ватою. Може бути, що він задля того був і в дуже злім гуморі. Поспитавши мене, хто я і звідки та куди їду і за чим, не вдоволив ся моїми відповідями, лиш завів мене до якоїсь порожної комірчини і там перешукав мене докладно аж до сорочки. Не знайшовши нїчого при менї, забрав ся до мого куфра, зачав безвзглядно все з него викидати і докладно перешукувати, аж і знайшов, чого єму було потреба: 1 слухавку і 14 ковнї-

навіть для уникненя найбільшого лиха, не може згодити ся.

6) Ще перед розвязанєм палати має наступити restitutio in integrum (заведене на ново ненарушимого давного стану). Єсть то першою задачею правительства завести на ново ненарушими давний стан. Всї підчас народного опору і оборони конституциї засуспендовані урядники мають вернути назад на свої становища. Головно же треба поробити такі зарядженя, щоби люка в наших законах на основі тих наук, які дав минувший рік, була виповнена і щоби були ясно установлені случаї, в котрих парлямент може бути відрочений або розвязаний".

Хто уважно прочитав сї жаданя мадярскої коалїциї, мусить признати, що они як зі сторони народної суть дуже сьмілї а може навіть під декотрим взглядом і загально взявши оправдані, так з другої сторони зі взгляду на монархічний устрій державний, зі взгляду на угоду з 1867 і зі зглядом на тих, що їх ставлять, суть просто зухвалі і визиваючі. Як би так стало ся, як коалїция того жадає, то хиба на Угорщині були би володїтелями Кошут і єго товариші а не Корона, від котрої мадярскі верховоди жадають конче, щоби она їм піддала ся. Таке жадане виходить вже просто на революцию, на стремлене до якоїсь зміни устрою державного, а скоро хоче ся підчинити монархічну власть парляментови, то се хиба нїчого иньшого, як лиш форма аристократичної републики з мальованим королем на чолї, котрий мав би бути лялькою в руках мадярских маґнатів. Нїчо отже дивного і зовсїм справедливо, що Корона не згодила ся на таке ароґантне жадане проводирів коалїциї і відповіла:

„По основнім розслїдженю предложених ґр. Андрашім проєктів коалїциї, з котрих виходить відкинене становища цїсаря, уважає ся місию ґр. Андрашого за скінчену".

Управляючий комітет коалїциї, щоби очевидно оправдати своє поступоване, подав до публичної відомости як посланиє цїсарске так і свої ухвали, котрі ґр. Андраші возив до Відня, та й устну заяву ґр. Андрашого, яку він привіз з Відня, а відтак каже: З повисших донесень може нарід набрати переконаня, що комітет зробив в інтересї розвязаня кризи все, що міг зробити, не зрікаючись своїх засад і мандату одержаного від народу. Жадано безпроволочного переведеня проґрами праць коалїциї лиш в єї части економічній і внутрішно-полїтичній і тут лиш при увзглядненю економічно-полїтичного положеня в Европі. В справах войскових однак при повнім удержаню становища коалїциї, предкладано заждати на нове рішенє народу на основі маючого видати ся, опертого на широких основах закона виборчого, котрого переведене коалїциї в першім рядї бере на себе. Тимсамим числено ся з тим моментом від першого становища Цїсаря, котрий виключно відповідає нашій конституциї, що іменно Цїсар сумнїває ся о правдивій волї народу. Ті предложеня Цїсар на найглубший жаль комітету просто відкинув і перервав переговори.

Безличність мадярска звалює ще всю вину на Монарха, котрому докоряє, що то він виноватий, бо не згодив ся на то, що коалїция предкладала.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Митова війна з Сербією. — Події в Росиї. — Розрухи у француских церквах.

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальше дебата над законом о обезпеченю приватних урядників. Промавляв між иньшими пос. Бянкіні, котрий поставив резолюцию жадаючу, щоби в обезпеченю на старість брали участь також і селяни. По замкненю дискусиї промавляв ґен. бесїдник ґр. Цедвіц.

На засїданю комісиї прасової виступив ґр. Белькреді против поступованя при виборі нового предсїдателя на послїднім засїданю комісиї, бо не вибрано предсїдателем члена Кола польского, лиш посла Івчевица. Пос. Ріґер заявив, що голосував против члена Кола польского, бо він тої гадки, що член Кола польского яко предсїдатель був би лиш проволїкав наради комісиї. Приступлено відтак до порядку дневного і на внесене референта дра Сильвестра ухвалено 20 голосами против 4 приняти en bloc всї незалагоджені доси параґрафи. Против внесеня голосували посли Єнджейович, Станиньский і Коморовский, за внесенєм др. Грек і пос. Данеляк. Пос. Мерунович здержав ся від голосованя. Пос. Стажиньский внїс протест против тої ухвали і заповів вотум меншости. До протесту прилучив ся і ґр. Белькреді.

Нїмецкі посли до Ради державної з виїмкою Всенїмцїв приняли резолюцию, висказуючу солїдарність в справі реформи виборчої в цїли береженя загальних інтересів нїмецких. В резолюциї сказано, що коли би намірена реформа виборча мала змінити дотеперішнє активне відношене послів нїмецких до славяньских і мала причинити ся до утвореня славяньскої більшости в палатї, то нїмецкі посли виступлять з цїлою енерґією против неї.

В справі угорскої кризи під першим вражінєм зірваня переговорів з Короною настав по загальнім перестраху хвилевий спокій, котрий переривають лиш часописи своїми поглядами на сю справу. Зі сторони правительства і коалїциї не видко ще нїяких дальших кроків. То мабуть настане аж по найблизшім засїданю коалїциї, на котрім буде рішати ся, що дальше робити.

„Fremdenblatt" обговорюючи справу угорску, каже між иньшим: „Єдність армії і право команди належить до праґматичних частий законів угодових з Угорщиною, котрі не можуть бути піддані новій ревізиї і новому плєбісцитови". А в другім місци сказано: „Нарід не на то, щоби з причини жадань коалїциї мав терпіти". — „Budap. Naplo" в статиї під заголовком „Газардовні грачі" доказує, що лиш маґнати суть виновниками кризи і що кождий, хто тим панам викине карти з рук, положить великі заслуги для вітчини.

Як здає ся, сербске правительство старає ся недопустити до дальших манїфестаций против Австро-Угорщини. Оно дало також Болгариї пізнати, що намірена гостина болгарских купців в Білградї єсть в теперішній хвили непожадана. В полїтичних кругах білградских підносять сумнїв, чи Болгария на случай митової війни з Австро-Угорщиною підпирала би дїйстно Сербію, чи лиш обмежила би ся на манїфестациї а впрочім використала би ситуацию для себе.

З Петербурга доносять, яко річ певну, що вибори до Думи державної відбу-

рик ів. На вид тих підозрілих річий як би ним щось кинуло; став бігати по комнаті та воркотів: Ага!... студент!... аж 14 ковніриків! — Взяв мене, видко, за якогось студента медицини, за чоловіка небезпечного і постановив відослати до найблизшого пристава. Не помогло нїчого, що я старав ся переконати єго о неоправданім єго підозріню та грозив єму жалобою до мого правительства.

Отже казав менї стояти в сїнех і крикнув на вояка, що стояв під якоюсь шопою напротив, щоби лагодив ся відставити арештанта до міста віддаленого може на півтора кільометра. Коли так стою в сїнех на порозї, чую, як якийсь другий чиновник, мабуть найнизшої ранґи, гадаючи, що я не розумію по росийски, каже до мого візника: „Ти дурак, чом ти не сказав то „ковбасникови" (так називають в Росиї захожих Нїмців мабуть від того, що давнїйшими часами волочило ся в Росиї богато Нїмців, котрі продавали теплі ковбаски), щоби приложив був пять рублів до перепустки".

Присадкуватий вояк в білій кітлї застромив штик (баґнет) на карабін, сїв собі на возї коло мене і повіз мене до пристава. В містї стануло ми перед якимсь довгим домом з білими віконницями і з чорним двоглавим орлом росийским на стїнї. Ми злїзли з воза і вояк повів мене довгим коритарем до канцеляриї пристава. Був то постарший вже, ввічливий чоловік, котрий з усьмішкою на лици повитав мене, а що найважнїйше і найдивнїйше було для мене, відозвав ся до мене по нїмецки. Показало ся, що то був росийский Нїмець. Ми розбалакали ся. Бесїда пішла про біль зубів чиновника на таможнї і другі єго прикмети і я увільнений без всякої оплати вернув назад на дворець, але мусїв там підождати до найблизшого поїзду та поїхав ним відтак в дальшу дорогу.

2. Матушка Москва.

На росийских зелїзницях їде ся вигідно. В кождім пересїку єсть тільо місць до спаня, кілько осіб: чотири в I. і II., шість в третій клясї. У всїх поїздах можна переходити з ваґона до ваґона вигідними переходами з боку. При кождім курєрскім поїздї єсть реставрацийний ваґон, уладжений зі всякими вигодами і розмірно не високими цїнами. Коли же нема такого ваґона, то можна в поїздї бодай дістати чаю і яких перекусок. До вигоди причиняє ся немало й дешевість самої їзди. Так н. пр. коштовала мене їзда II. клясою в поспішнім поїздї з Варшави до Москви, значить ся віддаль 1300 кільометрів, рівно 55 корон разом вже з місцем до спаня, підчас коли в Нїмеччинї за їзду з Гамбурґа до Базилеї, отже за дорогу лиш 900 кільометрів, треба заплатити 40 марок або 48 корон. Чим більша віддаль — а в Росиї єсть куди їздити — тим дешевша цїна. З Варшави аж до Іркутска або 6700 кільометрів дороги, їде ся II. клясою в поспішнім поїздї за 144 корон а люксусовим поїздом, котрим їде ся туди $10^1/_2$ дня, можна їхати за кругло 180 корон, вчисляючи до того вже й оплату за місця до спаня.

Зелїзниця з Варшави до Москви держить ся взагалї тої дороги, котрою ступала колись велика армія першого Наполеона; я їхав отже через Берест Литовский, Міньск, Березину, Оршу і Смоленьск. Коло Борисова переходить зелїзниця через Березину, притоку Днїпра, і тут на правім боцї шляху виднїють ся поля, славні з погрому француской армії в падолистї 1812 р. Цїлий край, котрим переходить зелїзниця, єсть плоский і рівний, навіть і там, де він над Днїпром межи Оршою а Смоленьском пiднимає ся аж до висоти 180 метрів. Всюди, як далеко глянеш оком, виднїє ся одностайна рівнина, широка і далека, котра лишає по собі хиба лиш одно вражінє величезних, майже незмірних просторів Росиї. Нїгде не видко ломів каміня або якихсь скалистих горбів а зато видко всюди слїди ледової доби, коли то величезні маси леду нанесли в сї сторони з далекої півночи, із Скандинавії величезне камінє, знане тепер під назвою блудних скал. А вже найбільшою характеристикою сих сторін то величезні маси піску. Великі надуви піскові вкривають значну часть Білоруси а ґрунт тут взагалї так пісковатий, що удає ся ще лиш жито і овес а де вже й бараболя не може удавати ся, там виднїють ся розлогі соснові бори.

(Дальше буде).

дуть ся 7 цьвітня а перше засідане 28 цьвітня. Важнійшими в сій хвили були би вісти о нових рухах революцийних серед армії, наколи би вісти о тім були дійстно правдиві. Так доносять до берлиньскої Voss. Ztg., що **бунт войска у Владивостоці** треває дальше. Адмірала порту убито. Із Севастополя знов наспіла вість, що в чорноморских портах вибухла революция на ново; до портів тих вислано военні кораблї.

З причини списуваня інвентаря в катедрі в **Монпелїє** прийшло ві второк рано до великих розрухів, котрі перетягнули ся аж поза полудне. О 1 год. по полудни прибув відділ войска і виважив двері, котрі від середини були сильно забарикадовані. По зложеню протесту архієпіскопом, урядник списав інвентар. — В Ст. Клю під Парижем прийшло до демонстраций, в котрих товпа зложена з 2000 людий вибила в архієпіскопскій палаті і в катедрі вікна і облила відтак лавки в церкві нафтою та хотіла підпалити, але жандармерия тому перешкодила. Товпа здоймила статую Матери Божої стоячої перед домом католицкого союза і кинула єї до ріки.

Новинки.

Львів, дня 7-го лютого 1906.

— **Дрібні вісти.** II. Управитель міністерства просьвіти затвердив ухвалу професорів медичного виділу львівского університету, допускаючу д-ра Казимира Панека як приватного доцента для гиґієни, а д-ра Юрия Леопольда Модраковского як приватного доцента для фармакоґнозиї на згаданім виділї. — Учителям і учителькам народних шкіл у Львові має признати маґістрат знижки до їзди електричним трамваєм, то є місячний білет за 3 К до довільної їзди на всіх лїніях. — В січни с. р. арештовано у Львові 134 осіб за пияньство. — У Львові номерла дия 4 с. м. Леокадия Мончаловска, жінка редактора „Страхопуда" в 43-ім роцї житя. — Заходом філії руского товариства педагоґічного відбуде ся в неділю дня 11 с. м. в комнатї „Рускої Бесіди" в Золочеві відчит проф. М. Галущиньского п. з.: „Голота" В. Винниченка. Дохід призначений на цїли товариства. Початок о год. 5 вечером. — Дня 31 січня с. р. убив на польованю в Угерцях заплатиньских коло Самбора п. Славиньский величезного дика, котрий кілька лїт давав ся добре в знаки господарям в Угерцях і Вільшанику. Той незвичайної величини дик важив 164 клґ. — Сими днями покусав скажений пес кількоро людий в селї Бистре, лїського повіта, з котрих 5 осіб виїхало на лїчене до заведеня д-ра Буйвида в Кракові.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер"** скінчило X рік істнованя. В тім роцї удїлило позичок 1,011.460 К, зістало з кінцем року на позичках 2,042.615 К, з того 1,829.943 позички гіпотечної, а 202.661 К позички на векслї; сплата позичок відбуває ся дуже правильно; сплачено в протягу року 585.249 К; залягають з кінцем року 4 довжники з ратами з р. 1004. 21 довжників з першого півроку 1905, прочі з послїдних 6 місяців.

Позички уділяємо тілько членам товариства в першім рядї на гіпотеку; а менші квоти без інтабуляциї за порукою на 6% річно, а позички на покрите дахів черепом або бляхою на 5%.

На вкладки зложено в тім роцї 933.938 К, вибрано 644.684 К, остало з кінцем року 2,072.928 К; вкладки принимає товариство на 4% і вкладати можуть також нечлени.

Уділи членські вплачені виносять 162.127 К. Фонд резервовий і на ріжницю курсу 30.288 К, разом фонд власний 102.415 К.

Цїлий фонд власний і 10% цїлої суми вкладок тримає товариство часть в цінних паперах і вкладках в других товариствах, частию в готівці, щоби кождого часу було готове до виплати більших вкладок.

Активи товариства виносять 2,429.451 К річний оборот касовий виносить 5,866.238 К.

На добродійні цїли роздало товариство в тім роцї 4525 К, а загально від початку над 40.000 К з чистих зисків. Чистий зиск за р. 1905 виносить 17.644 К, дивіденда від уділів означена зістане на загальних зборах в маю 1906.

— **Повне затьмінє місяця** припадає дня 9 с. м. Однако позаяк місяць заходить того дня о годинї 7 мін. 2 перед полуднем, а явище зачне ся перед самим заходом місяця, то затьміня того не буде у нас видко. Затьміне буде видне в західній Европі, в північно-західній Африцї, на Атлянтиіскім океанї, в Америцї, на океанї Тихім, в північно-всхідній Азиї і на всхідних берегах Австралії.

— **На дохід „Народної Лїчницї"** відбуде ся під протекторатом Є. Е. о. Митрополита Шептицкого в неділю дня 11 лютого, в сали „Народного Дому" великий декляматцийно-вокальний вечер. Чоловіколюбна цїль сего концерту повинна згуртувати як найширші круги на сей вечер, тим більше, що комітет постарав ся о зовсїм оригінальну і добірну програму. Близші подробиці донесуть афіши.

— **З Судової Вишнї** пишуть: Дня 15-го січня с. р. зголосили ся в судововишеньскім урядї громадскім Пухим Штахель і Герш Раб і заявили, що на зелїзничім двірци в Судовій Вишни найшли один банкнот на 50 корон. Найдені гроші зложено до депозиту в касї міскій. Мимо кількоразового оповіщуваня в громадї, властитель тих гроший доси не зголосив ся.

— **Злодій в мундурі ученика ґімназияльного.** Від якогось часу ходив у Львові по домах лїкарів кільканайцятьлїтний хлопець в мундурі ученика ґімназиї і допускав ся всїляких крадежий. Оногди того хлопця зловлено. Він називає ся Володимир Вуйцяк, має 14 лїт і був учеником одної з львівских шкіл виділових. Рівночасно арештовано також его 16-лїтного товариша Володимира Никоровича, котрий намавляв его до крадежий.

— **Нещастна родина.** Перед кількома тиждиями, як доносять з Ярослава, тамошний міщанин, Мих. Небельчук, підпалив свій дім і повісив ся в шопі. Небельчука удало ся привести до житя і відставлено его до шпиталя, а звідтам перевезено его до заведеня для божевільних в Кульпаркові з причини признаків недуги ума. Небельчук номер там дня 29 січня с. р. Его жінка зійшла також з розуму в наслїдок релїгійної манії, супротив чого перевезено і еї сими днями до Кульпаркова.

— **Підозрілий ювелїр.** Львівска полїция одержала сими днями донесене, що в готели під „Золотим медведем" при ул. Казимирівскій торгує якийсь жид дорогоцїнностями, представляючими велику вартість. В наслїдок того перевела полїция в згаданім готели ревізию і забрала у того золотника три куферки, повні нових золотих предметів і дорогоцїнностий вартости кільканайцятьох тисяч корон. Згаданий ювелїр не хоче подати свого імени, не має нїяких паперів і каже, що найдені у него дорогоцїнности одержав з Будапешту до розпроданя. Дальше слїдство викриє імовірно походжене тих загадочних річей.

† **Помер** о. Михайло Сосолка, греко-кат. парох в Корчеві, городеньского деканата, дня 5 с. м. в 61-ім роцї житя а 28-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 7 лютого. Палата послів по промовах референта комісиї і референта меншости приступила до голосованя о обезпеченю урядників приватних. Принято всї параґрафи так, як їх предкладала комісия, з виїмкою § 2, до котрого принято поправку, що границя віку в котрім виключає ся обезпечене, підносить ся із 50 на 55 лїт, та додаток ґр. Штернберґа, що право обезпеченя пропадає не по 12, але аж по 18 місяцях.

Будапешт 7 лютого. Партия независимости збере ся в пятницю по полудни на засїдане а в суботу відбудуть ся збори всїх партий, що належать до коаліциї, і послів, котрі до неї прилучили ся.

Петербург 7 лютого. Ґубернатор в Кутаїсї, Старосольский, усунений з сего становища.

Петербург 7 лютого. Ґен. Лянґгоф іменований державним секретарем для Фінляндиї.

Петербург 7 лютого. (П. А.) З нагоди нинїшного 50-лїтного ювилею войскового Вел. кн. Михайла Николаєвича цар вислав до него указ, в котрім підносить его заслуги около артилерії та іменує на его честь наслїдника престола шефом 4-ої батериї кінної бриґади артилериї ґвардиї, а самого Вел. князя шефом 9-ої бриґади артилериї всхідно-сибірскої. Крім того установив цар новий ордер з початковими буквами ювилята для офіцирів і урядників артилериї.

Либава 7 лютого. В місцевости Вайнотен военний суд засудив 12 людий на смерть; вирок виконано на десятьох а прочі втекли.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 6 лютого Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 5·90 до 6·10; овес 6·30 до 6·50; ячмінь пашний 6·10 до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 9·25 до 10·—; бобик 6·40 до 6·70; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 48·— до 62·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 22·— до 27·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).